

Lezingen: Handelingen 8, 5-8.14-17; 1 Petrus 3, 15-18; Johannes 14, 15-21.

Kijken we naar het dagelijkse nieuws, beste mensen dan (b)lijken velen zich in de steek gelaten te voelen. Dat gevoel geldt de vele terreinen waarop ons leven zich afspeelt. Ze voelen zich in de steek gelaten door de overheid, door de politiek, door de partner, de ouders en/of het gezin, de school, de Kerk. Onze verwachtingen op al die terreinen zijn ook hoog gespannen. Wordt aan die verwachtingen niet voldaan dan voelt men zich alleen gelaten, eenzaam en gestrest. Het zou wel eens kunnen zijn dat op de achtergrond van de gewelddadigheid in onze samenleving het probleem speelt van zich in de steek gelaten voelen, zich niet of weinig gehoord en gezien voelen door al die anderen, die in onze samenleving op de voorgrond staan. Geweld is echter niet de manier om dat op te lossen. Daarbij zouden we ons echter wel de vragen kunnen stellen als 'wat verwacht een groeiende meerderheid en met name de jongere generaties van het leven; wat verwacht men van zichzelf, van de overheid, van de samenleving, van degenen met wie men leeft, van elkaar. Is dat permanente welvaart, permanent welzijn en geluk? Is dat de afwezigheid van alle teleurstelling, de afwezigheid van alle pijn, de uitbanning van alles wat moeite kost? M.a.w. zijn de verwachtingen t.a.v. elkaar en t.a.v. onze samenleving, t.a.v. het leven wel reëel? Is het niet zo, dat we bij al onze menselijke mogelijkheden en prestaties, moeten constateren dat we leven in een onvolmaakte en onvoltooide wereld, met onvolmaakte mensen, die heel erg goed kunnen zijn maar ook elkaar en onze leefwereld heel veel kwaad kunnen doen? Houden we daar wel voldoende rekening mee? Hebben we geleerd om daar op een wijze manier mee om te gaan, weerstand biedend aan het kwaad, bezig te zijn met het goede, met opvang met lenigen van nood en daarin bestrijden van wat kwaad is? En wie zou ons dat geleerd moeten hebben of moeten leren? Leven we niet teveel in een opgefokte wereld waarin alles opgelost dient te zijn, alle pijn en teleurstelling afwezig, een wereld/mensen zonder tekorten? Zou het kunnen zijn, dat onze jeugd, waarvan 20 % mentale klachten heeft, niet leert omgaan met de onvolmaaktheden van het leven en van zichzelf? Vraagt een wijze manier van omgaan van de onvolkomenheden niet om nederige erkenning en begrip; om mededogen met elkaar, barmhartigheid en vergeving? Hoe anders is de atmosfeer in de Schriftlezingen van vandaag. De tekst uit Handelingen gaat over mensen in noodde zorg van volgelingen van Jezus voor mensen in hun nood: de ontferming door Filippus, leerling van Jezus, over zieken, kreupelen en mensen bezielde door een slechte geest. Niemand is ervan uitgezonderd. Menselijke kwetsbaarheid wordt niet ontkend en niet met geweld bestreden. Er wordt met liefde op mensen ingegaan, die te maken hebben met tekorten.

Ook in het Evangelie wordt de onvolmaaktheid niet ontkend. (Het dragen van het kruis door Jezus, het dragen van ons kruis in navolging van Hem is werkelijkheid). Voor de Geest van waarheid, zo wordt geconstateerd is een wereld zonder Evangelie, zonder God niet ontvankelijk is'. De volgelingen van Jezus worden gewaarschuwd: in die onvolmaakte wereld zullen ze het niet gemakkelijk krijgen. Ze worden echter niet in de steek gelaten: 'Ik zal u niet verweesd achterlaten'. Er komt een Helper, een Pleitbezorger, een Geest, die de aanwezige leerlingen van Jezus maar ook de toekomstige en die van nu, m.a.w. ons, bijstaat in onze onvolmaakte/onvoltooide wereld. Gods Geest, die de Geest van Jezus is, houdt ons in leven. Wij bewegen ons naar onze medemensen toe in hun nood, hun tekort, met mededogen, aandacht, zorg vergevingsgezindheid; zoals wij zelf mogen hopen op interesse en zorg in onze nood en ons tekort. Dat betekent een bestaan in tegengesteld aan een mentaliteit van 'ik/wij eerst'.

Mogen wij realistisch staan in en omgaan met de onvolmaaktheden die deel uitmaken van ons aardse bestaan. Mogen wij geholpen door Gods Geest de juiste benadering daarvan vinden in liefde voor elkaar. Op die manier proberend te leven, mogen we hopen al sinds ons doopsel deel te hebben aan het goddelijk leven van Vader, Zoon en Geest. Amen. (Een moment voor u zelf). AR